

بیانیه حزب کارگران (توفان) بمناسبت اول ماه مه

فرخنده باد اول ماه مه روز نمایش پر قدرت اتحاد کارگران سراسر جهان

اول ماه مه، روز بین المللی اتحاد و همبستگی کارگران سراسر جهان فرا میرسد. طبقه کارگر در سراسر جهان قریب به ۱۲۷ سال است که این روز را بمناسبت تظاهرات عظیمی که کارگران شیکاگو در روز اول ماه مه سال ۱۸۸۶ برپا داشتند، گرامی میدارند. تظاهرات کارگران شیکاگو آن روز توسط پلیس سرمایه به خاک و خون کشیده شده ولی یاد این روز از خاطره ها محو نگشت و اول ماه مه جلوه ای از همبستگی جهانی پرولتاریا در سراسر جهان گردید. در این مدت سرمایه داری جهانی کوشش بسیار کرد تا این روز را از میان بردارد، زیرا هراس سرمایه داری از اتحاد و همبستگی و تشکل پرولتاریاست. آنجا که این دسیسه با مقاومت کارگران روبرو شد، بر این روز، روز کار نام نهاد و با این عمل وحشت خود را از نام کارگر عیان ساخت. در این روز کارگران همه کشورها سوای رنگ، ملیت و مذهب فرار رسیدن زندگی آگاهانه خویش را در پیکار علیه بیکاری، گرسنگی، استثمار و بینوائی جشن می گیرند و در این پیکار مشترک دوجهان در برابر هم صف آرای می کنند. جهان سرمایه و جهان کار، جهان استثمار و بردگی، جهان برابری و برادری. خواست همه کارگران جهان محو و نابودی استثمار و بنا نهادن جهانی بری از جنگ و فاشیسم و راسیسم، جهانی بری از فقر و فحشا و همه آن مظاهر وجودی نظام انگلی سرمایه داری است.

رفقای کارگر!

طبقه کارگر در عین اینکه ثروت آفرین و نیروی محرک جامعه است، پیشقراول و موتور انقلاب نیز بشمار می رود. بدون حضور طبقه کارگر در جنبش های دموکراتیک و آزادیبخش و بدون کسب رهبری انقلاب توسط این طبقه، هیچ انقلابی به پیروزی نهایی نخواهد رسید و آزادی بشریت را که در گرو سوسیالیسم است، به ارمغان نخواهد آورد. نمونه انقلاب بهمن ۵۷ در برابر ماست. این انقلاب مدیون مبارزات کارگران صنایع نفت بود. بدون حضور نفتگران قهرمان ایران که شیرهای نفت را بستند و در صفوف قیام گام گذاردند، پیروزی ممکن نمی بود. اما از آنجا که کارگران فاقد رهبری کمونیستی بودند نتوانستند مهر خود را بر انقلاب بکوبند. از همین رو علیرغم پیکار قهرمانانه و تعیین کننده شان، پس از سقوط رژیم وابسته به امپریالیسم شاه، مجدداً به قعر جامعه پرتاب شدند تا خود را برای خیزی دیگر آماده نمایند.

اکنون در شرایطی به استقبال اول ماه مه میرویم که بحران سرمایه داری امپریالیستی کولاک می کند و این تازه اول کار است. بی خانمانی و تاراندن میلیونها انسان از سرزمینشان، گرسنگی دادن و ایجاد فقر در عرصه جهان آنهم به صورت آگاهانه یک جنایت علیه بشریت است. بحرانی که دامن اقتصاد سرمایه داری را گرفته است، نتیجه اتفاق نیست، نتیجه اشتباه این یا آن فرد نیست، و یا آنطور که تبلیغ می کنند تا مردم را شستشوی مغزی دهند، ناشی از حرص و آز افراد جداگانه سرمایه داری نیست. این بیماری جذام سامانه سرمایه داری است که بر اساس کسب سود حد اکثر بنا شده است و مالکیت خصوصی بر وسایل تولید را مقدس می داند. در حالیکه کارخانه ها از ماشینهای سواری و حمل و نقل مملو گشته است و ثروت روی ثروت خوابیده است مردم توانائی خرید این کالاها را ندارند و باید گرسنگی بکشند. در حالیکه صدها هزار خانه مسکونی خالی در اختیار بانکها و بیمه هاست مردم در زیر چادر زندگی می کنند. تناقض سامانه سرمایه داری در همین مثال ساده عرضه می شود. در یک طرف قطب ثروت و در طرف دیگر قطب فقر نشسته است. در حالیکه ثروت وجود دارد، مردم از فقر جان میدهند. مرگ محصول کمبود کالا و ثروت نیست محصول توزیع غیر عادلانه و تقدس مالکیت خصوصی بر وسایل تولید است. اکنون که ثروت ۶۲ نفر از سرمایه داران جهان برابر است با دارایی نیمی از اهالی محروم جهان باز هم بورژوازی بیشرمانه بر طبل ریاضت اقتصادی و کاهش دستمزد می کوبد و چنانکه در ماهیت اوست میکوشد نتایج حاصل از بحران اقتصادی را بر دوش طبقه کارگر بگذارد. تظاهرات متعدد با شکوه و گسترده بیش از یک میلیون نفر در فرانسه در هفته های اخیر و مقابله با تعرض بورژوازی امپریالیستی به حقوق آنها نشانه آنست که مبارزه طبقاتی نه تنها در شکل اقتصادی بلکه در اشکال سیاسی آن نیز شدت مییابد و دامنه و سیعتری میگیرد. اعتراضات کارگری در سراسر اروپا و در سایر قاره ها در حال گسترش است. راه درمان و پایان دادن به این فجایع که موجب جنایت و جنگ است، راه پایان دادن به این وبای سرمایه داری که همه قاره آفریقا و آمریکای لاتین و آسیا را فرا گرفته است سرنگونی نظام سرمایه داری است. برویرانه این نظام ضد بشری باید نظام انسانی سوسیالیسم مستقر شود که با اشتراکی کردن مالکیت بر وسایل تولید یک بار برای همیشه با سیاست اقتصادی هماهنگ و برنامه ریزی شده از وقوع این همه ددمنشی، فلاکت و فقر جلوگیری کند. تنها طبقه کارگر با رهبری حزب مارکسیست لنینیست و استقرار دیکتاتوری پرولتاریاست که می تواند به این وضع اسفناک پایان دهد.

رفقای کارگر!

امسال در شرایطی به استقبال اول ماه مه می رویم که در ایران کابوس استبداد و فاشیسم مذهبی همچنان مسلط است. طبقه کارگر از کلیه حقوق اجتماعی خویش محروم است، قانون کار، بیمه اجتماعی، حق تجمع در اتحادیه های کارگری فقط کلماتی بر روی کاغذ است. گرانی، فقر و بیکاری در ایران بیداد میکند و شورای عالی کار، حداقل دستمزد برای سال ۹۵ را ۸۱۲ هزار و ۱۶۶ تومان تعیین کرده است و این به معنی تشدید فشار بر زحمتکشان و شیره جانشان را کشیدن است. از طرفی رژیم جمهوری اسلامی در سال گذشته به سیاست زندان، شکنجه، اعدام و سرکوب دگراندیشان بویژه فعالین کارگری ادامه داد و میهنمان در فقر و گرانی و رشوه و فساد و دزدی های کلان پیشروی داشته است و نمونه بابک زنجانیها قطره ای در دریاست و سرنخ همه این دزدیهای کلان به سران درجه اول نظام مافیایی حاکم وصل است و جز این نیست.

رفقای کارگر!

فرب تیلیغات ننگین جمهوری اسلامی و مداحان نولیبرالیسم او را نخوریم. رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی تحت رهبری سید علی خامنه ای و باهمدستی حسن روحانی و هاشمی رفسنجانی برای حفظ نظام ننگینش از موضع ضعف و خیانت با کشورهای ۵ + ۱ در وین به نتیجه رسید. رژیم جمهوری اسلامی این تسلیم زبوانه را یک پیروزی بزرگ جلوه داد در حالی که اورانیوم غنی شده ۲۰ درصدی ایران به کمتر از ۳,۶۷ درصد کاهش یافت، تعداد سانتر فیوزها از ۱۹۰۰۰ به ۵۰۶۰ تقلیل یافت، تعطیل شدن آب سنگین اراک و تاسیسات فردو و با نظارت ۲۵ ساله در قالب قرارداد پروتکل الحاقی برای ایران نیز تحمیل گردید. کل خسارت مالی ایران حداقل ۲۰۰ میلیارد دلار برآورد گردید....چه و قیحانه است پذیرش یک سیاست نواستعماری و خیانت به منافع ملی مردم را پیروزی و تضمینی برای صلح جلوه دادن!

و عده سرمایه گذاری خارجی در ایران و امتیاز دادن به کلان سرمایه داران بین المللی در قالب نولیبرالیسم جز وخیمتر کردن وضعیت معیشتی مردم بویژه کارگران و مزدبگیران زحمتکش ثمری نخواهد داشت. رونق اقتصادی و رفاه نسبی محصول سیاست درهای باز و نولیبرالیسم نیست و نخواهد بود. رژیم سرمایه داری حاکم برای حفظ قدرت خویش هر خیانت و زد و بند بیشزمانه با جهانخواران بین المللی را با یک آیه و در پوشش مصلحت الهی توجیه میکند تا چند صباحی بر عمر نکبتبارش بیافزاید.

رفقای کارگر!

آنچه امسال باید در روز اول ماه مه در ایران برجسته گردد مربوط است به مبارزه برای تشکیل اتحادیه های مستقل کارگری، مبارزه برای دریافت حقوق معوقه، مبارزه برای اضافه دستمزد و طرح متحد حداقل دستمزد سه و نیم میلیون تومان، مبارزه متحد برای تضمین امنیت شغلی که عامل تضمین امنیت و وحدت و تشکیلات خود کارگران است. مبارزه برای بازگشت کارگران اخراجی بر سر کار خود، مبارزه علیه سیاست اخراج سازی کارگران، مبارزه علیه خصوصی سازی صنایع و واحد های تولیدی، مبارزه در زیر شعار آزادی بی قید و شرط همه کارگران و سایر مخالفین سیاسی از زندان.

کارگران ایران باید هشیار باشند و دسیسه های رژیم ضد کارگری جمهوری اسلامی را که میکوشد بین کارگران افغانی و ایرانی تفرقه انداخته و علل بیکاری را به گردن آنها بیاندازد، افشا سازند. این نظام سرمایه داری است که بیکاری می آفریند. کارگران ایرانی و افغانی باید با روحیه همبستگی و رفیقانه در سنگری واحد علیه دشمن مشترک و برای حقوقی برابر به رزمند و تنها در این صورت است که می توانند به حقوق حقه خود دست یابند.

حزب کار ایران (توفان) به کارگران قهرمان ایران و جهان، روز جهانی کارگر را شاد باش میگوید و ایقان دارد که پیروزی اردوی کار بر سرمایه تنها از طریق وحدت و تشکیلات و رهبری حزب سیاسی و تنها از طریق انقلاب سوسیالیستی و راهی که لنینیسم نشان میدهد و بیکار جسرانه و شفاف علیه رویونیسم، انحرافات آنارکوسندیکالیستی، اکونومیستی، ترنسکیستی و کائوتسکیستی و... میسر خواهد گشت. سوسیالیسم تنها راه نجات بشریت است و جز این راهی نیست.

فرخنده باد اول ماه مه روز نمایش پر قدرت اتحاد کارگران جهان!
سرنگون باد رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی بدست کارگران و زحمتکشان ایران!
دست امپریالیسم آمریکا از ایران و منطقه کوتاه باد!
زنده باد سوسیالیسم این پرچم نجات بشریت!

حزب کار ایران (توفان)

اردیبهشت ۱۳۹۵ مه ۲۰۱۶

www.toufan.org